

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2380/2015
18.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божицара Вујичића, Снежане Андрејевић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле Н.И. из Б., чији је пуномоћник И.Ђ., адвокат из Б., против туженог АД И. – Ф.а. и с. в. у реструктурирању из Б., чији је пуномоћник Д.Ј., адвокат из Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3294/14 од 19.03.2015. године, у седници одржаној 18.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3294/14 од 19.03.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3294/14 од 19.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 3572/13 од 05.05.2014. године, ставом првим изреке, тужба тужиле којом је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете на име зараде за временски период од фебруара 1999. године до јануара 2002. године, плати 350.000,00 динара, је одбачена; ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужени да за тужилцу уплати Републичком фонду ПИО – Филијала за Град Београд, припадајуће доприносе за ПИО за временски период од фебруара 1999. године до јануара 2002. године, као неоснован; ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужени да јој на име регреса за 1999. годину, 2000. годину и 2001. годину плати укупно 9.000,00 динара, као неоснован; ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка; ставом петим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка од 15.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3294/14 од 19.03.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 3572/13 од 05.05.2014. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о посебној ревизији тужиле на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), на чију примену упућује члан 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле прописани чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, јер нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса, нити правног питања у интересу равноправности грађана. Осим тога, уз ревизију нису достављене правноснажне пресуде судова којима је у идентичној чињеничној и правној ситуацији као у овој парници, донета другачија одлука, што би било од утицаја на одлучивање о ревизији ради уједначавања судске праксе. Ревизијом се оспорава правилност примене материјалног права, међутим, то нису разлози за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, обзиром да питање правилне примене материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 16.07.2010. године, са захтевом за накнаду штете, на име зараде, регреса за 1999, 2000. и 2001. годину и захтевом да се обавезе тужени да на износе зараде за тужиљу обрачуна и плати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Правноснажном пресудом је одбачена тужба у делу захтева за накнаду штете од 350.000,00 динара и одбијен је захтев за исплату регреса од 9.000,00 динара.

Вредност предмета спора од 359.000,00 динара је динарска противвредност 3.429,49 евра, према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе 16.07.2010. године (1 евро = 104,68 динара), тако да ревизија тужиле није дозвољена, обзиром да је побијани део правноснажне пресуде испод законом прописаног лимита од 40.000 евра, за изјављивање ревизије.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**